

Hans Theys

Over het streven naar volmaaktheid Een ontmoeting met Nel Bonte

Onlangs bracht ik een bezoek aan het atelier van Nel Bonte (°1986), dat zich bevindt op een ver afgelegen plek in ons land, waar de beeldhouwster jaren geleden is terechtgekomen in het voetspoor van de liefde. Jaren geleden heeft zij zich genesteld in een modernistisch paviljoen, dat zich druppelsgewijs heeft volgezogen met stevig gerief dat kordaat, meticulous en fijnzinnig beeldhouwen mogelijk maakt. De handen van deze dame dragen de sporen van schijnbaar eindeloos vormgeven, schuren en polijsten. Een ongehoorde perfectie zoekt ze, eeuwige evenwichten, die onze ongeoefende blik overstijgen. En ondertussen kan ze daar natuurlijk niet meer weg, want al dat gerief weegt tonnen en zou overal in de weg lopen. Ik herken een cerdi halfautomaat laspost, een lasapparaat met elektrische schroevstaven, een festool stofzuiger, een kolomboormachine, een tafelcirkelzaag, een festool invalzaag, een rohde keramiekoven, een opvouwbare aluminium steiger en een kettingzaag. Mmm. De vormen die ze maakt zijn op geheime wijze afkomstig van deze machines zelf of van andere industriële voorwerpen die ze ontmoet tijdens haar lange pendeltochten. Want intussen heeft de Liefde haar naar andere steden gelokt, maar blijft zij pendelen naar deze geheime werkplek, die af en toe een sculpturale vrucht lost. Terwijl we praten, schuurt de kunstenaar verder aan een rond, massief voorwerp. Het witte stof zeilt geruisloos door de winterzon en dwarrelt zachtjes rond ons neer. In stilte vraag ik mij af waar deze vorm vandaan komt. Hij is nog niet rond genoeg, zegt ze. Ik kan geen onvolkomenheid ontwaren. Ik begrijp dat het industriële model deze perfectie verwacht. Ik begrijp dat de kunstenaar net daarom industrieel vervaardigde vormen als model neemt: omdat ze haar het recht geven onversaagd en onvermoeibaar naar de perfectie te streven. (En ik herinner mij een van de beroemdste keramische vazen in China, die perfect rond leek te zijn en waarop de kunstenaar de keizer in tienduizend verschillende karakters telkens opnieuw een lang leven had toegewenst.) Het meest ben ik echter onder de indruk van de uitvergroete replica van een WC-papier-dispenser, die is opgebouwd uit duizenden lapjes WC-papier en een ruig voorkomen heeft. En thuisgekomen, des nachts, schrok ik wakker en dacht ik: de brede metalen moer waarmee je een schijf schroevend vastklemt op een slijpschijf! Dat moet het geweest zijn! En toen verzonk ik opnieuw in een van die verschroeiende, koortsige dromen, waarin wij onze onvolmaaktheid dagelijks

trachten te overwinnen. Een moedige vrouw, ontmoeten we hier. Dat is een feit dat zeker is. Een beeldhouwster, de moed van Sisiphus waardig.

Montagne de Miel, 1 januari 2019